

Eser İncelemesi

**Dünyanın Sonuna Yolculuk: The End Of F..ing World Dizisinin Psikanalitik Okuması**

İbrahim DENİZ<sup>1\*</sup>

<sup>1</sup>İstanbul Üniversitesi. Edebiyat Fakültesi. Psikoloji Bölümü. İstanbul. Türkiye

**Makale Bilgisi**

**Anahtar kelimeler:**

ergenlik,  
nesne ilişkileri,  
pre-ödp,  
ölü anne  
sendromu,  
sınır kişilik  
örgütlenmesi

**Öz**

The End of F...ing World, psikopatolojik özellikler gösteren iki ergen karakterin, evden kaçmaları ve sonrasında yaşadıklarının anlatıldığı bir dizidir. Günümüz ergenliğinde artan eyleme vurmalar, ergen patolojilerinin sınır örgütlenmeye kayması gibi gelişmeler, ergenliği ve ergenin psikopatolojisini anlamada bizi daha derine bakmaya zorlamaktadır. Freud sonrasında, kültürdeki değişimler, klinik görüntülerin değişimi ve gün geçtikçe ergenliğin kendi başına bir sorunsal olarak öneminin artması psikanalitik kuramda ergenlik üzerine yapılan çalışmaların büyük ölçüde artmasına neden olmuştur. Ergenliğin doğrusal ilerleyen bir gelişim dönemi olmaması ergenliği karmaşık bir dönem haline getirmektedir. Ergenliğin bu karmaşık yapısı, gelişimsel bir bakış açısına ek olarak erken dönem nesne ilişkilerine odaklanan psikanalitik bir bakışı zorunlu kılmaktadır. Ergenliği, hormonal ve kimliksel gelişimin yanında, kişinin arkaik tarihi ile ilişkilendiren psikanalitik kuram, ergen psikopatolojilerini anlamada ihtiyacımız olan derinliği sağlamaktadır. Bu yazının amacı, başta erken dönem anne-bebek ilişkilerine odaklanan psikanalitik terminoloji yardımı ile dizinin psikanalitik bir okumasını yapmak, pre-ödpal dönemin ve nesne ilişkilerinin ergenlik dönemi çatışmalarına ve psikopatolojilerine etkisini vurgulamaktır.

**Abstract**

**Keywords:**

adolescence,  
object relations,  
Preoedipal  
development,  
dead mother  
syndrome,  
borderline  
organization

The End of F...ing World is a British TV Show which consists of 8 episodes. It is about two psychopathological adolescents who run away from home and their subsequent adventures. Increased incidence of acting out and shift of symptoms to borderline organization during this period necessitate further examination of adolescent psychopathology. After Freud, changes in cultural structure, differing clinical manifestations and perceiving adolescence as an inherently problematic period have led to a profound increase in the number of psychoanalytic studies regarding adolescent psychopathology. The fact that adolescence is not a linear developmental period requires investigation of mental organization and object relations in addition to the developmental context of the changes during this period. Psychoanalytic Theory, which links adolescence with archaic history as well as hormonal and identity development, provides the depth we need to understand adolescent psychopathology. Thus, the aims of this article were performing a psychoanalytic analysis of the show with the help of psychoanalytic terminology which focuses on the early mother-baby relationship and emphasizes the impact of the pre-oedipal period on adolescent conflicts and psychopathology.

\*Sorumlu Yazar, İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Psikoloji Bölümü, Balabanağa Mah. Ordu Cad. No:6 Laleli - Fatih/İstanbul.

e-posta: psyibrahimdeniz@gmail.com

DOI: 10.31682/ayna.420839

Gönderim Tarihi (Received): 03.05.2018; Kabul Tarihi (Accepted): 26.07.2019  
2148-4376/ All rights reserved.

## Giriş

*İçindeki o şey, artık kendini berrak bir şekilde gösterdi. Şu an karanlık bir gölge gibi bekliyor sadece. Artık kabuğu da yok. Kabuğunu tamamen kırmış, fırlatıp atmış. Ellerine yapışkan bir şey bulaşmış. Başka birinin kanı galiba. Ellerini gözlerinin hizasına kadar kaldırıyorsun. Fakat bir şeyleri görebilmen için ışık yetersiz. Hem içini hem de dışını derin bir karanlık kaplamış.*

*Haruki Murakami, Sahilde Kafka*

The End Of F..ing World İngiliz yapımı, iki patolojik ergen karakterin evden kaçma hikayelerini ve sonrasında yaşadıklarını anlatan sekiz bölümlük bir dizidir. Dizi bir kaçış öyküsü bağlamında, karakterlerin travmaları ve içsel çatışmaları eşliğinde ergenlik ile mücadelelerini işlemektedir. Ergenlik, modern psikolojide büyük önem verilen bir gelişimsel dönemdir. Psikoloji literatüründe ergenlik kavramsallaştırılırken, hormonal değişiklikler, fiziksel gelişim ve kimlik arayışı ön plana çıkarılmaktadır. Ergenlikte, beden değişiminin, ruhsal aygıtın gelişimine oranla daha hızlı olduğu ve kimlik arayışına yoğun bir çaba harcadığı doğrudur. Öte yandan kişinin ergenliğe kadar getirdiği ruhsal aygıtı ve nesne ilişkilerine vurgu yapılmadan, kimlik ve hormonlarla ilgili sorunsallara aşırı vurgu yapmak, kişinin ilkel tarihini gözden kaçırmamıza neden olmakta ve ergenliği anlamamızı zorlaştırma riski taşımaktadır. Psikanalitik kuramda ergenlik, Freud sonrasında daha fazla ilgi görüp, geliştirilen kavramlardan bir tanesidir. Kültürdeki değişiklikler, toplumsal olaylar ve klinik görüngüdeki sınır durumların artışı gibi gelişmeler, psikanalitik kuramın ergenliğe daha fazla eğilmesine neden olmuştur (Parman, 1998).

Ergenlik yetişkin yaşama doğru bir ilerleme iken aynı zamanda gerilemenin patolojik sayılmadığı tek dönemdir (Blos, 1967). Ergenlik ile krizler ve bu krizlerin sonucu olarak gerileme mekanizması hep bir arada ise, ergenliği anlamak için onu yetişkinliğe doğru giden düz bir yol olarak algılamak yerine, sık sık en geriye tekrar dönmemiz gerekmektedir. Tam da bu yüzden tüm bu zorlu görevlerle karşılaşılacak ve gerilemenin böylesine yoğun kullanıldığı ergenliği incelerken kişinin ergenliğe kadar getirdiği ruhsal aygıt ve nesne ilişkilerinin etkisinin farkına varmak elzem hale gelmektedir. Çağımızda, ergenlerde görülen değişimi, artan sınır kişiliğe kayma, eyleme vurma, madde kullanımı ve antisosyal eğilimler gibi davranışları anlamlandırmak için her zamankinden daha çok psikanalitik kuramın derinliğine ihtiyacımız olduğu açıktır. Bu yazının amacı iki ergen karakterin psikolojik yapısını, erken dönem anne-bebek ilişkisi üzerinden kavramsallaştırılan psikanalitik terminoloji yardımı ile açıklamak,

pre-ödüpal nesne ilişkilerinin, ergenlik dönemi çatışmalarına ve ergenlik dönemi psikopatolojilerine etkisini göstermektedir (Blos, 1967).

Dizinin erkek ana karakteri James, 18 yaşına girmesine az kalmış, antisosyal eyleme vurma davranışları gösteren, duygulanım yoksunluğu içerisinde, şizoid bir yapı çizen bir ergendir. Nesne ilişkileri nefret içerikli düşlemler içerisindeki gündüz düşleri ile sınırlanmıştır. Anna Freud'un tanımladığı "psikotik öncesi inhibe olmuş ergen" profiline uymaktadır (Freud, 2011). James, annesi hakkında "Çok iyi biriydi. Çok üzgün biriydi. Bir şeyler ona hep fazla geliyordu sanırım." der. Birçok şeyin güzel bir özeti olan bu cümle karakteri anlamak açısından bize yol gösterici olacaktır. James'in annesini gördüğümüz sahnelerde, annesinin depresif ve nesnelere yatırım çeken bir kadın olduğu göze çarpar. Bu "depresif anne"yi çocuğun psikolojik gelişiminde en önemli etken olarak almak ve bu yönde bir psikolojik betimleme yapmak gerekmektedir. Psikanalitik literatür içerisinde Green (2005), Stern (1998) ve Winnicott (1957, 1960) gibi birçok analist annenin depresyonunun çocuk ruhsallığında yarattığı tahribata dikkat çekmiştir. Depresyonun yapısal niteliğinden dolayı yatırımın benliğe çekilmesi annenin bebeğe yatırımını engellemekte, bebeğin birçok birincil ihtiyacının karşılanmasını engellemektedir. Green (2005)'in ünlü kavramlarından birisi olan "Ölü Anne Sendromu" bize bu konuda iyi bir başlangıç imkânı sağlayacaktır. Ölü bir anne, gerçekten ölmüş bir anne değildir; bebeği görmeyen ona tepki vermeyen bir annedir. Anne kendi depresyonuna odaklanarak bebeğe yatırım yapma ve onunla sağlıklı özdeşim kurma yeteneğini kaybeder. Bir süre sonra bebek "canlı" bir nesne ile iletişimde olmadığını düşünür. Ancak başka bir özdeşim nesnesi olmadığı için, bebek canlı olmayan nesneyi içe almak zorundadır. Bu ölü annenin içselleştirilmesi, bebeğin içinde büyük bir boşluk yaşantısı ile büyümesine neden olacaktır. Ölü anne ile bu özdeşim bilinçdışıdır. Green (2005), bu durumu yaşayan kişilerin hayatında anlamın kaybolduğunu ve sevme yeteneğinin, çiftdeğerlilik ve aşırı nefret ile ketlendiğinden bahseder. James karakterinin "şizoid", nefret dolu, boşluğun hâkimiyeti altında, yaşamak yerine tepki vermeye odaklanmış, hazzı ve sevgiyi kaybetmiş karakter yapısını anlamak için bu kavramın rehberliğine dayanılabilir. James'in annesinin tepkisiz ve depresif karakteri bize James'in erken çocukluğunda maruz kaldığı anne bakımına ve onun içsel nesne dünyasına yönelik tahminler yapma imkânı vermektedir. James kendilik gelişiminin dayanak noktası olan anne bakımının yetersizliğinin ve ölü annenin bilinçdışı içselleştirilmesinin yarattığı bu kaotik nesne ilişkileri nedeniyle patolojik birçok işlev ve savunma geliştirmiştir.

Yönetmen, James'i anlama noktasında bir dönüm noktası olarak annenin intiharını vermektedir. Annenin intihar ettiği sahneden önce, çocuğun ısrarla yavru ördekleri besleme isteğinde olduğu ve annenin bunu reddettiği görülmektedir. Çocuğun, ördekleri besleme

isteğine yönelik bu coşkun arzusunun, kendi yetersiz besin deneyiminin üstesinden gelme ve annesel besleyici rolle özdeşleşerek besin almadığı travmatik yaşantıyı telafi etme çabası olarak görülebilir. Anne, “Bugün olmaz.” diyerek bu teklifi isteksiz karşılayıp reddetmekte, çocuğu kendi intiharına tanık olmaktan korumaya çalışmakta ancak bunu başaramamaktadır. Bu sahnede, annenin erken dönemde, bebeği kendi depresyonundan koruyamamasının bir tekrarı görülmektedir. Nitekim çocuğunun ördekleri “besleme” üzerinden gösterdiği bu pre-ö dip kaynaklı talebi, annenin intiharına tanıklık ile son bulmaktadır. Çocuğun bu beslenme ve bakıma yönelik simgesel eyleminin, annenin ölümü ile sonuçlanmasının travmatik sonuçları olacaktır. Çocuk ilkel nesnelere kaotik dünyasına doğru bir gerilemeye maruz kalır, nesnelere yatırımın çekildiği “şizoid” bir boşluk dünyasına düşer ve ölü anne ile özdeşleşmesinin sonucu olarak hissiz, boş ve görülmeyen bir örgütlenme yapısı geliştirir.

Ana karakter olan James’in genel duygu durumu nefret duygusunun egemenliği altındadır. Kernberg (2000) nefreti, öfkeden daha kronik ve “ilkel” bir saldırganlık türü olarak tanımlar ve kişinin gerilemesi ağırlaştıkça öfkenin nefrete dönüştüğü çıkarımını yapar. “*Öfkenin, nefrete dönüşmesinin kökeninde, engelleyici anneye yoğun bir bağlanma yatar. Bu dönüşümün temel nedeni, ideal hep iyi nesneyi yok etmiş, hep kötü ancak yaşamak için gerek duyulan nesneye travmatik bir saplanmadır.*” (Kernberg, 2000, s. 49). James karakterinin bu kötü nesneye olan uzun süreli bağımlılığının ve onu “yok etme” deneyiminin tekrar canlanmasının yarattığı travmatik etki, içindeki nefreti karşı konulamayacak duruma getirmiş, nesne ilişkilerini bir tür tekrarlama zorlantısının egemenliğinde yaşamasına neden olduğu görülmektedir. Nitekim bu nefret duygusu genel olarak tüm nesnelere uzaklaşmada, onları küçümsemeye, özel olarak belirli canlı nesnelere zarar verme davranışında ve kendine zarar verme eylemlerinde kendini göstermektedir. Nefret duygusunun en temel amacının, bu duyguyu yaratan nesneyi yok etme isteği olması ile ilişkili olduğu düşünüldüğünde (Kernberg, 2000), James’in canlı nesnelere zarar vermeye yönelik kompulsif davranışının, sadistik kötü nesneye yönelik pre-ö dip arzularının göstergesi olduğu sonucuna varılmaktadır. Nitekim James’in, nefretin dışı vurumu olan “öldürmek” eylemi ile zihinsel olarak çok fazla meşgul olduğu görülür. Yolda tanıştığı eski askere “birini öldürüp öldürmediğini sorması”, özellikle de tanıştığı Alyssa ile öldürme fikri üzerinden bağ kurması ve hayvanları öldürme davranışı bunu göstermektedir. Öldürmek üzerinden kurulan bu bağ, ilkel anne ile kurulan bağın bir tür tekrarı olarak yorumlanabilir. James’in kompulsif öldürme davranışı, ölü anne ile özdeşleşerek öldürülme eylemini ve onun travmasını deneyimlemiş olan benliğinin, tekrarlama zorlantısı ile bu deneyimi etken olarak tekrarlaması yoluyla bütünleşmeye yönelik bir çabası olarak düşünülebilir.

Kayıp sonrası ortaya çıkan ve yukarıda betimlenen bu karakter özellikleri, nefretin ve boşluk duygusunun hâkimiyetini göstermektedir (Green, 2005). James depresif annenin, boşluk ve tepkisizlik üzerine şekillenmiş karakteri ile özdeşleşmiş, yaşayan bir ölü halini almıştır. Bu noktada James karakterinin ruhsal işleyişini kavramak için önemli bir davranışsal örüntüsü olan kendine zarar verme eylemi incelenmelidir. Burada, James’in kendine zarar verme davranışı, yoğunlaşmış ve birçok amaca hizmet eden bir eyleme vurma olarak değerlendirilecektir. Gerçekten de James karakterinin kendine zarar verdiği eylemlerin amaçları iç içe geçmiş gibidir. Dizide göze çarpan iki en önemli kendine zarar verme girişimi, anne kaybindan sonra çocuk James’in hissedip hissetmediğini kontrol etmek için elini kızgın yağa sokması ile Alyssa’nın onu terk etmesi üzerine, karşılaştığı birkaç kişiye para vererek kendini dövdürmesidir. Öncelikle annenin ve anne ikamesinin kaybı, Freud’un kayıp nesnenin oral bir ikellikle yutularak nesne ile ilkel bir özdeşim kurulması ve nesneye yönelmiş olan bilinçdışı öfkenin benliğe yönelerek benliği mahkûm etmesi şeklinde işlediği süreci hatırlatır (Freud, 1917). Küçükken bir şey hissedip hissetmediğini -ölüp ölmediğini- kontrol etmek amacı ile elini kızgın yağa soktuğu sahne düşünüldüğünde, burada ölen anne ile özdeşimin onu yaşayan ölü yapması, aynı zamanda bu noktada anneye yönelmiş olan yoğun öfkenin kendi bedenine yönlendirilmesi görülür. Yine diğer bir kayıp yaşantısı da Alyssa’nın, James birini öldürdükten sonra onu terk etmesidir. Bu terkin sonunda James sokakta gördüğü birkaç kişiye kendisini dövmesi için para teklif eder. Eylemi gerçekleştirecek nesnelere rastgele seçmesi, Alyssa’nın rastgele yaptığı nesne seçimlerini andırmaktadır. Terk eden nesneye yönelik olan bilinçdışı öfke, nesne ile özdeşleşen bene dönerek kendine zarar verme eylemini ortaya çıkarmaktadır.

Kendine zarar verme eylemlerini değerlendirirken, daha önce bahsedilen ilkel nesne ilişkilerine ve nefretin sonucu olarak Klein’in pozisyonlarına gönderme yapılabilir. Klein’a (1946) göre, depresif pozisyon, bebeğin anne memesine yansıttığı saldırganlıktan dolayı memeyi kirletmeye ve yok etmeye yönelik duyduğu kaygı ve suçluluğu tanımlar. Saldırganlığın ve nefretin sonucu olarak nesneyi kaybetme teması her iki kendine zarar eyleminde de mevcuttur. Alyssa’nın James’i bir adamı öldürdüğü için terk etmesinin, James’in bilinçdışındaki depresif konuma ait kaygıları alevlendirdiği görülmektedir. Terk edildikten sonra James, *“Sessizliğin çok gürültülü olduğunu anladığım gündü. Sağır ediciydi. Belki de babam hayatı boyunca sessizlikten kaçmaya çalışmıştı. Sessizlik olunca bir şeyleri dışlamak (keep stuff out) zordur. (Bu sırada kanlar içindeki Alyssa aklına gelir) Hepsi üstüne gelir, bir türlü kurtulamazsın (can’t get rid of). Eskiden bir şeyleri kafamdan atabilir defedebilirdim (banish). Ama biliyordum o günden sonra (annesinin ölümünü gördüğü sahne aklına gelir) artık kolay olmayacaktı.”* şeklinde bir monoloğa girer. Bion (1962), alfa işlevi olarak, annenin

huzur verici sesi ve sıcak bakımı ile bebeğin anlamlandıramadığı travmatik deneyimleri işleyerek bebeğe geri vermesi olarak özetlenebilecek bir süreç tanımlar. Anne ikamesinin terki sonrası olan bu monologda sesin yokluğuna vurgu yapılmakta, karakterin aklına gelen kanlı, çığ ve travmatik görüntülerle ve James'in mimikleri ile karakterin bir başınalığı, çaresizliği ve hissettiği dehşet duygusu gösterilmektedir. Bu sahnede James'in söze dökülemeyen uyarıların istilasına uğradığını, bu anlamlandırılmayan, ruhsal aygıtı dağılmanın eşliğine getiren “şey”leri işleyip ona geri verecek birine, bir sesin varlığına ihtiyacı olduğunu görürüz. Ancak bunu yapacak olan anne, depresiftir ve ölü olarak içselleştirilmiştir. Onun ikamesi ise onu terk etmiştir. James bu çöküş (Winnicott, 1974) durumundan kurtulmak için, bir öteki ile sadece nefret üzerinden ilişki kurabilen en ilkel nesne ilişkilerine geriler ve saldırganlık üzerinden nesnelere ilişki arar ve kendini dövdürür. Kendini dövdürmesi için nesnelere para vermesinin sembolik anlamı üzerine düşünüldüğünde kendinden bir şey vererek (bu durumda para) nesnelere kötü, persekütif hale getirmeyi, içteki kötülerin sürekli nesneye yansıtıldığı paranoid-şizoid konumu ve yansıtımlı özdeşim mekanizmasını hatırlatır. Yine bu monologda kullanılan ve özellikle yansıtmayı imleyen fiillerin seçimi önemlidir. Önceden yansıtma ile anneye ya da içsel anne imgesine gönderilen “kötü nesnelere”, anne tarafından işlenememiş ve düşlemede anneyi öldürmüştür. Annenin gerçekten ölümü ile bu dışarı atma artık geriye depresif konuma ait güçlü bir suçluluk bırakmıştır. Bu eylemin sonucunda da, ayağa kalktıktan sonra, polise giderek bir insan öldürdüğünü itiraf etmek istemesi, polisin yanında ise kendi öldürdüğü insan yerine annesinin intiharını anlatması bu konuda ipucu vermektedir. Annesinin ölümü ile öldürdüğü kişi arasında kurduğu bu bağlantı ilkel nefreti, kötü nesnelere yansıtılmasını ve düşlemede nesneye zarar vermiş olmanın yarattığı suçluluk duygularının ağırlığını göstermektedir.

James'in kendine zarar verme eylemlerinde bakılabilecek bir diğer nokta, karakterimizin boşluk yaşantısı, hissizleşmesi ve bunun acı üzerinden çalışılmasıdır. Anzieu (2005), anne ile bebeğin ilk iletişiminden bahsederken, çocukları ile yeteri düzeyde özdeşim kuramayan annelerin bile bebeklerinin acı deneyimine kayıtsız kalamayacaklarını söyler. Depresif veya ilgisini veremeyen annenin bakımını ve sevgisini çekmek isteyen bazı bebekler içinse acı son çaredir. Acı, ilgisiz annenin ilgisini üzerine çekerek yok olma ve dağılmadan kurtulmanın aracıdır. Uç durumda kişi “Acı çekiyorum öyleyse varım.” algısına kapılmakta ve bir ızdırap zarı oluşturmaktadır. Annesel özdeşleşmenin olmadığı yerde bebeği canlı tutan ızdırap deneyimidir. Alyssa karakterinin James'i terk etmesi, James tarafından terk edilme ve kayıp travmalarının uç düzeyde yeniden yaşantılanmasına neden olmuştur. Yukarıda bahsedilen söze dökülemeyen bu şiddetli uyarıların yarattığı yoğun dağılma ve yok olma

kaygısı sonucunda, hissettiğini, yaşadığını anlamak ve “anneler” bakımı çağırarak için gerilemeye başvurup acıyı deneyimlemeye karar vermiştir.

James’in içsel nesne dünyasını betimledikten sonra onu gelişimsel bir bağlam içerisinde değerlendirmek gerekmektedir. 17 yaşının sonlarında olduğunu öğrendiğimiz James, ergenliğin görevleri ile başa çıkmak durumundadır. Blos (1967) ergenliği psikolojik bir süttan kesilme olarak tanımlamış ve ergenliğin temel görevini pre-ödipl ve ödipal nesnelere bağımlılıktan kurtulma ve bu nesnelere ayrılma olarak ifade etmiştir. Ergenliği gerilemenin kabul edilir olduğu tek gelişim dönemi olarak gören Blos (1967) ergenin gerileme yaşayıp ardından ve yeniden organize olarak bu süreçte benliği güçlendirip bütünleştirdiğini ve kendi kimliğine ulaştığını söyler. Ergenlik sadece ödipal ilişkilerin değil aynı zamanda pre-ödipl nesne ilişkilerinin de canlandığı bir dönemdir ve kişi bununla mücadele etmek zorundadır. O halde normal bir kişi için bile çok zorlu olan bu görevler, en temelden yaralanmış biri çok daha karmaşık ve patolojik olacaktır. Nesne ilişkilerinde erken dönemdeki bozulma, ergenliğin kaygı verici görevlerini de içerdiğinden, James, bunlarla baş edebilmek için nesne dünyasından geri çekilerek taşkın ve kapsamlı bir “şizoid” çözüm bulmuş gibidir. Nesne dünyasına yönelik bu geri çekilmesi, onu nesnelere ile olan ilişkiden korumakta, nesnelere çekilen “garip” karakteri de nesnelere kendisinden uzaklaştırmaktadır. Guntrip (2003), şizoid karakteri, gerçek kendiliğinden geri çekilen, dış dünya ile ilişkileri boşalan, düşler ve düşlemler yoluyla iç dünyada bir etkinliği olsa dahi bilinçli yaşantısında kopuk bir izleyici olan, hissetmeden sadece gözlemci olarak yaşayan, nesne ilişkilerine katılmayan, etkinlikleri mekanikleşen, dışarıda kalan, duygusal ve itkisel bir durağanlığın hüküm sürdüğü bir karakter yapısı olarak betimler. Bunun tipolojinin James’e uyduğu açık bir şekilde görülmektedir. Gerçekten de James, sanki bu dünyadan değildir. Dış nesnelere ile kendisi arasında keskin bir ayırım yapar, kafeteryada sadece diğer insanların seyircisidir, özgün duygusal tepkileri ve mimikleri ketlenmiştir, iç sesleri her zaman “Bu durumda şu yapılır.” ya da “Şunun yapılması iyi olur.” şeklinde robotik talimatlar verir, arzusu ve amaçlı bir eylemi yoktur ve Alyssa ile ilk ilişkilerinde sadece tabi olan ve sürüklenendir. Alyssa ile tanıştığı sahnede, Alyssa başkalarının öfkelerini kendi üzerine çekme şeklinde süregelen bir tür yansıtımalı özdeşim ile James’in kaygı sürüşüne laf atar. James ise hiçbir duygulanımın eşlik etmediği bir küfür ile karşılık verir. Yaklaşan bir nesnenin hakareti bir duygulanım oluşturmamakta sadece nesnenin uzaklaşmasını talep eden bir cevap yaratmaktadır. Şizoidin yoğun olabilen içsel etkinlikleri, James’te öldürmeye yönelik yoğun bir düşünlemlerle kendini gösterir. Alyssa ile ilişkilerinin başlarında, Alyssa ile neredeyse iletişim kurmaz, Alyssa’nın yanında dursa da ilgisi hep içsel dünyasında Alyssa’yı öldürme düşünleminde. Gerçek Alyssa ile iletişim kurmaktansa, kurbanı olan içsel Alyssa nesnesine tüm yatırımını yapmaktadır. Guntrip (2003), şizoid karakterin

oluşumunu pre-ödiop yaşantısında temellendirir. Bu, James'in pre-ödiop yaşantısı ve nesne ilişkileri üzerine yapılan çıkarımlarla uyusmaktadır. Erken dönemde, ölen ve ilgi ve bakım vermeyen/veremeyen annenin hissettirdiği ile başa çıkmaya çalışan bebek için gerçek kendiliğini var etme şansı yoktur. Uyum sağlamayan anneye uyum sağlamak için duygu ve hazların kendiliğindenliğinden vazgeçilir. Bu durum Winnicott'un (1965) sahte kendilik olarak tanımladığı yapıdır. Bakım ve korunum ihtiyacını gerçekleştirmek için dışarıdaki nesneye uyum sağlayan sahte kendilik ile gerçek olan ve derinde korunmaya muhtaç çekirdek bir kendilik arasındaki bu bölünme; daha da açmak gerekirse dış dünya ile mekanik ilişki sayesinde korunan ve yatırım yapılmaya çalışan içsel dünya, şizoid dünyanın da temel yapısıdır. Bu içsel dünyaya yapılan yatırım, kişiyi "kötü nesne" tarafından yutulmaktan ve dağılmaktan korur. James karakteri mekanik ve tabi olan dışsal bir sahte kendilik ile nesnelere ile iletişim kurarken, içsel kendiliği, öldürme fantezilerinde kendisi hakkında ipucu verir. James'in babasının, James hakkındaki düşünceleri bu ayrımı daha somut bir düzleme koyar. Babasına göre James, garip biri olsa da asla bir şeye zarar vermeyecek birisidir. James'in kendini bir sosyopat olarak tanımladığını düşünülürken, yansıtılan kendilik ile gerçek kendilik arasındaki ayrımın derinliğini görülür. James'in babası, tabi ki James'in de etkisiyle annesinin örüntüsünü tekrarlamakta, James'in gerçek kendiliğini tanımamakta, görmemekte ve onunla ilişki kurmamaktadır. James'in en yakınındaki kişi olan babası ile ilişkisi, James'in içsel dünyasına hapsolan ve dışarıdaki nesnelere ile iletişim kurmayan gerçek kendiliğinin yalıtılmışlığını ve ilişkisizliğini göstermektedir.

Dürtü bağlamında, libidinal olanın saldırganlığı yansızlaştırması gerekirken James için tam tersi olmuştur (Freud, 1920). James'in dürtüsel dünyası, ölüm dürtüsünün egemenliğinde, libidinalin sürgün edildiği bir yapı içerisindedir. Libidinal olan, anne ile erken dönem ilişkileri sonucu ketlenmiş ve cılızlaşmıştır. Bunu, Alyssa ile birlikte geçirdiği ilk gün sonrasında görürüz. Alyssa James'in evine gitmeyi teklif ettiğinde James'in düşlemi sadece öldürme üzerinedir. Ertesi gün sevişmek için sözleştiklerinde de bu durum değişmez. Ayrıca bu sözün genital bir içerikten ziyade oral bir arzu üzerinden ifade edilmesi iki karakterin cinsel örgütlenmesindeki pre-ödiopal nesnelere hâkimiyetini gösteren bir başka ipucudur.

Dizinin kadın karakteri olan Alyssa, üvey babası, annesi ve annesinin bu yeni evliliğinden olan çocukları ile birlikte yaşamaktadır. Öz babası ile iletişimi kopan Alyssa'nın annesi ile ilişkisine ise oral bir saldırganlık eşlik etmektedir. Nesne ilişkileri bu saldırganlık tarafından tahrip edilmiştir. Nitekim Alyssa nesnelere ile ilişkiyi öfke ve saldırganlık üzerinden yaşantılamaktadır. Alyssa karakteri sık sık eyleme vurma davranışı ile kendini gösteren dürtüsellik hâkim olduğu, narsisistik ve histerik bir yapı sunar. Khan'a (1975) göre, erken dönemde benliğin gücünü kazanması anne bakımı ile ilişkilidir. Histerik, erken dönem yetersiz



bakımı sonucunda benlik işlevleri güçlenemediği için, kaygı ile cinsel aygıtlarını kötüye kullanım derecesinde kuvvetlendirmesi ile başa çıkmaya çalışır. Aşırı sokulgan ve bebeğe mesafe bırakmayan anne ile başa çıkamayan bebek, meme ya da onun yerine geçen nesne ile doyum sağlayarak cinsel-parça nesne ilişkisi kurar; çünkü doyum, başı ve sonu olan güvenli bir ilişkidir. Bu, histeriğin hayatı boyunca sürececek olan çatışmasının temelidir. Histerik, kaygı ve engellemeler ile başa çıkmak için erken genital cinselliğe kaçmıştır ve bu cinsellik pre-genital dürtü ve düşümler ile aşırı yüklenmiştir. Bu nedenle ergenlik dönemindeki gelişen genital cinsellik, kişi için yeni ve geliştiren bir deneyim olarak algılanmaz ve pre-genital fantezileri tekrar alevlendirir. Bu yüzden, ahlak kurallarını içselleştirme dönemindeki kişi için bu durum, ahlaki olan ile büyük bir çatışmayı alevlendirir. Histerik ergen kendini, kendi yaratmadığı içsel dürtülerinin ve toplumun ahlaki yapısının kurbanı olarak deneyimler. Yetişkin hayatında da, kişi kaygısı ile cinselleştirmeyi kullanarak başa çıkmaya çalışır. Sağlıklı insanın benlik işlevleri ile yaptığı şeyi, histerik cinsel aygıtlarını kullanarak yapmayı denemektedir. Ancak cinsel eylemin başarısı, benlik işlevlerinin bilinçsiz olarak kastre edilmesi anlamına geldiği için yok olmaya yönelik bir tehdidi ortaya çıkarır. Bu da cinsel eylemin hem arzulanan hem de reddedilen olmasının nedenlerinden birisidir (Khan, 1975). Freud'un (1926) belirttiği gibi histerik semptomlar iletişim aracıdır ve bu baştan çıkarma eylemleri ile bilinçsizce ifade edilen erken dönem benlik ihtiyaçlarının giderilmesi ve benliğin onarılması isteğidir. Onu bu denli cinselleştirmeye iten erken dönem korumanın eksikliği, yetişkin hayatında sürekli dışarı yansıtılır. Histerikler süregelen bir ruhsal kin duygusuna ve içsel olarak reddedilişlerin mezarlığına sahiptirler (Khan, 1975).

Alyssa ergenliğin getirdiği dürtüsel, ödipal ve pre-ödipal çatışmaların etkisi ile histerik bir sınır örgütlenme geliştirmiş gibidir. Bu durum, annesel üstbene olan yoğun öfke, ayrılma-bireyselleşmeye yönelik çatışmalar, genital dürtüsellik ve kadınsı bedeni kabul etmede yaşanan çatışmalar, nesne ilişkilerinde baştan çıkarmanın ağırlığı ve kullanılan yansıtımlı özdeşim, idealleştirme gibi ilkel mekanizmalar ile kendisini gösterir. Guntrip (2003), kişinin yeme davranışı ile ilişkisinin nesne ilişkileri hakkında ipucu verebileceğini savunur. Gerçekten de Alyssa'nın yemek ile ilişkisi, annesi ile olan ilişkiyi özetler. Alyssa'nın annesi, Alyssa'ya çok fazla alan bırakmayan müdahaleci ve manipüle edici, aynı zamanda da yeni kocası ile ilişkisi dolayısıyla terk edici bir annedir. Yemeye aşırı düşkünlüğü ve annenin onu bu konuda eleştirip engellemesi, Alyssa'nın nesne ilişkileri üzerine çıkarım yapmamıza olanak verir. Alyssa'nın yemek yediği sahnede annesinin ona karışıp onu eleştirmesi üzerine Alyssa annesini sinir edecek mimik ve jestler ile yemek yer. Bu, müdahale eden anneye karşı oral kısmi nesne ilişkilerine odaklanmasının sembolik bir tekrarıdır. James ile gittiği bir lokantada annesel imgeyi canlandıran yaşlı garsonun, Alyssa'nın çok fazla sipariş vermesi üzerine "Çok

acıkmışsınız galiba.” şeklinde Alyssa’ya takılmasından sonra Alyssa, küfür etmeye ve garsonu sinirlendirmeye başlar ve sonunda lokantadan atılır. Bu Alyssa’nın annesi ile ilişkisinin tekrarı gibi görünmektedir. Anne, onun için müdahil olucu, doyumunu engelleyen sadistik bir nesnedir. Bu noktada, Alyssa’nın “kin”inin temelini görmüş gibiyizdir. Gerçekten de Alyssa karşılaştığı her nesneyi kirletmekte ve nesnelere -özellikle kadın nesnelere- ile bu “kin” yaşantısı üzerinden ilişki kurmaktadır. Alyssa dizi boyunca karşılaştığı neredeyse tüm kadın nesnelere bu şekilde davranır.

Alyssa karakterinin histerik bir ergeni hatırlatan diğer özelliği, “baştan çıkarılma” düşleminin yoğun ve çatışmalı olmasıdır. Özellikle üvey babasının ayartıcı tavrı Alyssa’nın dürtüsel dünyasını önemli ölçüde etkilemektedir. Alyssa’nın, tüm erkekler ile baştan çıkma düzleminde ilişki kurduğu dikkatimizi çeker. Bir monologunda “*Sanırım aynı anda kızgın ve üzgün olmak beni tahrik ediyor.*” der. Bu monolog cinselleştirmenin, kaygıya karşı gelişmeyen benlik işlevlerinin zorlantılı bir şekilde yerini aldığını göstermektedir (Khan, 1975). Bu mekanizma James ile ilişkilerinde de sık sık kullanılmaktadır. James cinsel ilişkilerini durdurunca, yoğun kaygı ve öfke hissetmiş rastgele bir nesneyi baştan çıkarma zorlantısına kapılmıştır. Cinsel eyleminin reddedilmesi, annesinin müdahalelerini, içsel reddedilme mezarlığını ve çözümünün yetersizliğini hatırlatmış, öfke ile bunu yaşatan nesneden uzaklaşmış ve o nesneden intikam almak amacıyla bir eyleme vurmaya yönelmiştir. Baştan çıkarma çatışmasının zihninde ne kadar yer ettiği, hırsızlık yaptığı için yakalandığında güvenlik görevlisine “*Seninle para versen bile seks yapmak istemiyorum.*” şeklindeki söyleminde de kendini gösterir. Sanki onun için erkekler ile öfke ve baştan çıkarılma/çıkarma dışında herhangi bir ilişki ihtimali yok gibidir.

Alyssa’nın önemli bir çatışması da gitme-kalma problematiği üzerinden şekillenen ayrılma-bireyselleşme çatışmasıdır. Alyssa anne nesnesinden tam anlamıyla kopmaya yönelse de, bir yandan anne ile iletişim kurmaya çalışır. İlkel nesneye bağımlılık ekseninde temel alan bu çatışma ilişkilerini de etkiler. İlişkilerinde ne yakınlaşabildiği ne de uzaklaşabildiği bir arafta kendine yer edinmiş gibidir. İlkel bağımlılığa yönelik bu çatışmaları, onun kurullarla arasının bu kadar kötü olmasının nedenlerinden biridir. Alyssa’daki bu asilik, ebeveyn olan bağımlılığın karşıt tepkisi gibi görünmektedir. Nitekim dizi boyunca, güçsüz olduğunu saklamaya özellikle ihtiyaç duyar ve zorlanımlı bir tam güçlülük zırhı kuşanır. Güçsüz görüldüğü her an, bu bağımlılık çatışmasını ona hatırlatacaktır.

James ile Alyssa’nın ilişkilerinde ortak olan vurgulanmalıdır. İkisi de ergendir ve ergenliğin getirdiği genital cinsellik, dürtüsellik ve geçmiş çatışmalar ile başa çıkmaları gerekmektedir ve bu çatışmaların pre-ödp yükü ikisinde de yoğun olarak bulunmaktadır. İkisi de ebeveyn kaybı yaşamıştır. İkisi de mevcut bakım veren ebeveynleri tarafından

görülmemektedir. Alyssa'nın fotoğrafları evin ortak salonunda yoktur, James'in babası, kendi yası ile başa çıkmak için manik bir inkâr dünyası oluşturmuştur. Oğlunun çatışma ve hislerini muhtemelen kendi kaybını hatırlattığı için görmemektedir. İkisinin de benlikleri güçsüz kalmıştır, nesne ilişkileri nefrette temellendirilmiştir ve ikisi de nesnelere sağlıklı ilişki kurmayı engelleyen çatışmalara sahiptirler.

James ile Alyssa'nın ilişkileri, Alyssa'nın tipik olarak karşıdaki nesneyi değersizleştirme çabası ile başlamaktadır. Alyssa'nın nesne olarak James'i seçmesi, James'in de Alyssa gibi toplumdaki uzak olması ve bu yüzden annesel üstbeni hatırlatmayacak olmasındandır. James ise yukarıda bahsedilen "öldürme" fantezisi ile bu seçimi yapmıştır. Alyssa'nın ilişkiyi başlatan olması, Alyssa'nın etkin bir rolde olmasının sonucudur. Alyssa'nın etkin olması ile James'in edilgen olması birbirleri ile uyuşan bir ilişkidir ve iki tarafın bir arada kalmasının en önemli sağlayıcılarından birisidir. Alyssa'da pasif olmak ve etki altında kalmak, müdahale edici anneyi ve bağımlılığını hatırlatmakta, James'de etkin olmak ise, ortaya çıkmasını istemediği gerçek benliğini dışarıya vurmaya anlamına gelmektedir.

James karakteri Alyssa ile nefret düzleminde ilişki kurarken, Alyssa da James ile baştan çıkarma düzleminde ilişki kurmaktadır. Bu iki motivasyon, kimse ile ilişki kuramayan bu iki kişinin ilişkilerinin ilk anda kopmamasını sağlamaktadır. James karakteri, Alyssa'nın aşırı taleplerine boyun eğmekte ve Alyssa'nın istediği gibi davranmaktadır. James'in bu uyumu, kendini uyum sağlamaya zorlayan annesi ile ilişkisinin tekrarıdır. Alyssa ise, içsel dürtü ve kaygıları ile James karakteri üzerinden cinselleştirme yaparak ilişkide kalmaktadır. Cinsel ilişkiye yönelik söylemleri yoğun bir oralite taşımakta, iki karakter bütünsel bir ilişki yerine kısmi ilkel nesne ilişkilerini canlandırmaktadır.

Ergenlerin evden kaçma şeklindeki eyleme vurmaları, çoğu kez geri gelen ilkel nesnelere yarattığı dürtüsel çatışmalardan ve duygulanımlardan kaçma ile bu nesnelere bağımlılık üzerinden şekillenen bağların zorla koparılması amaçlarını taşımaktadır. Bağımlılığa yönelik çatışmalara karşı geliştirilen bu eylemin yarattığı narsisistik esrime duygusunun kaynağı da bu bağların kopması sonucu oluşan özgürlük hissidir. Metnin yazarının klinik gözlemleri, bu bağların kopmasına, düşleminde eski nesne ilişkilerini ve onun etkilerini yok sayarak, kendini en baştan tekrar yaratmak şeklinde manik bir düşlemin de eşlik ettiği yönündedir. Alyssa'nın dürtüsel bir şekilde evden kaçma kararı alması, bağımlılığa yönelik çatışmaları ve tahakkümcü travmatik kötü nesnelere kurtulması ekseninde değerlendirilmelidir. Ayrıca ikili, görülmeyen ve terk edilen kişiler olarak yaşadıkları travmatik terk edilme deneyiminde etken konuma geçmişlerdir.

Bu evden kaçış, James'in şizoid yapısı nedeni ile onun için daha kolay olurken, Alyssa'yı daha çok zorlamaktadır. Alyssa'nın annesine ve ayrılma-bireyselleşmeye karşı tutumu ikircikli

bir yapıdadır. Nesneye olan ihtiyaç, James'in tersine Alyssa'da kendini daha çok gösteren bir durumdur. James, içsel dünyanın hayalciliğine sarılırken, Alyssa ise bir nesneye yoğun ihtiyaç duyar. Alyssa, evden kaçmanın yarattığı öforiyi yaşarken aynı zamanda yoğun bir kaygı da yaşamaktadır. Kaygının artması ile cinselleştirmeye başvurma ihtiyacı hissetmekte, araba sürerken James'i baştan çıkarmaktadır. Cinselleştirme çalışması araba kazası ile sonuçlanan Alyssa, eve dönmeye -anneye geri dönmeye- yönelik arzu duyar. Ancak James'in ondan önce eve dönelim demesi üzerine, müdahil olucu ebeveyn ilişkileri ve bağımlılığa yönelik çatışmaları canlanır ve edilgen duruma düşmekten ve güçsüz olarak görülmektense kendi arzusunu reddeder. Alyssa kendini tam güçlü olmaya ya da görülmeye zorlamakta, herhangi bir dışsal etkinin onu etkilemeyeceğine kendini inandırmaya çalışmaktadır. Bu onun bağımlılığa yönelik karşıt tepkisi olarak değerlendirilebilir.

İkili araba kazasından sonra kaçmaya devam etme kararı alır ve otostop çeker. Arabasına bindikleri şahıs James'i istismar etmeye çalışır ve James edilgenliği nedeni ile bunu engelleyemez. Alyssa gelerek James'i kendi edilgenliğinin sonucundan kurtarır. Burada Alyssa, James'in güçsüz benliğinin görevini üstlenmiştir. Birlikte otele gittiklerinde, Alyssa müdahale edici anne imgesi olarak algıladığı resepsiyon görevlisine -çünkü iki karşı cins ergenin bir oda tutmasını garip karşılamıştır- öfke ile saldırır. James ise o görevliden özür diler. Bu da sıkça karşılaşılan bir durumdur. James de Alyssa'nın benliksel eksikliklerini tamamlar görünmektedir. Birbirlerinin güçsüz kalan benliklerini desteklemek ilişkilerinin temel onarıcı dinamiği bu olacaktır. Otel odasında, Alyssa kaygı ve üzümlük ile başa çıkmaya çalışmaktadır ve yine cinselleştirmeye sığınır, James'ten porno açmasını ister. Ancak bu da işe yaramaz ve banyoya girerek ağlamaya başlar. Bu sırada James, Alyssa'yı öldürme düşlemini sürdürür. Bıçağı alır, banyoya gider. Ancak Alyssa'nın ağlamasını duyar ve vazgeçer. James'in, Alyssa'nın ağlamasına tanık olduktan sonra, depresif annesinin gözyaşlarını hatırlamış olması muhtemeldir. Aldırmaz, umursamaz, canlı Alyssa'nın (James'in annesinin tersi gibidir) "depresif" yönünü görmesi üzerine öldürme düşüncesinden bir süreliğine vazgeçer. James'in Alyssa ile daha gerçek bir ilişki kurmaya başlaması bu andan sonradır. Öldürme düşleminden kurulan ilişki, depresif birine acıma, bilinçdışı bir onarım düşlemi yönünde şekil değiştirir. Bu James tarafından, Alyssa'nın annesel algılanması anlamına gelmektedir. Alyssa, bir nesneye dayanmaya olan ihtiyacı ile James'ten kendisine sarılmasını ister, sabah uyandıklarında Alyssa'nın eli James'in göğsünde kalmıştır. Şizoid özellikler taşıyan James için bu el, boğucu ve yutucu bir yaşantı olarak deneyimlenir.

Otelden ayrıldıktan sonra, Alyssa "ideal" bir baba imgesi çağırır. Eve geri dönüş ihtimali üvey baba tarafından ortadan kaldırılmıştır. İçsel nesne dünyasında annesini kaybetmiştir ve ideal bir nesne olarak babayı, yalnızlığına ve çaresizliğine karşı kurtarıcı olarak görür. Babası,

onun doğum günlerinde hep kart göndermiştir. Bu onun için var olmaya devam ettiğinin görülmesine simgesel bir göndermedir. O halde onu bu boşluktan ve görülmemekten kurtaracak kişi odur. Öte yandan, oraya varmak da kaygı vericidir, babasının onu nasıl karşılayacağını bilmemektedir ve imgesel tek dayanağının gerçek tarafından yıkılması onu korkutmaktadır.

Alyssa'nın yönlendirmesi ile ev sahibinin olmadığı bir eve camı kırarak girerler. Belki de başkasının evine zorla girmek Alyssa için kendi içsel dünyasına zorla nüfuz eden annesi ile ilişkisinin etken bir tekrarıdır. Burada James ile Alyssa'yı, James'in yaptığı yemeği yerken görürüz. Alyssa, "Beklediğim kadar b.ktan değildi." şeklinde bir yorum yapar, ancak daha sonra bir onarım çabasına girerek "Ashnda çok güzeldi." der. Bunun üzerine James'ten küçük bir gülümseme görürüz. James'in olumlu bir mimik yaptığı belki de ilk sahnedir. Bu sahnede, Alyssa nesneye değersizleştirme üzerinden işlenen saldırganlık yatırımını engelleyebilmiş, James ise bir şey hissetmiş ve bunu dışarı vurmuştur. Bu sahne ilişkilerinin onarıcı bir işlevi olduğunu göstermektedir. Nitekim diğer sahnede, Alyssa, James'i dans etmeye zorlar. Dans etmek, kendiliğindenlik gerektiren bir eylem olduğu için, robotik bir yapısı olan James için zordur. Alyssa'nın cesaret vermesi ile James dans etmeye başlar ve yüzüne büyük bir gülümseme yayılır. Burada Alyssa, bebeğinin yürümesini ve kendini keşfetmesini destekleyen bir anne gibidir. Gerçekten de Alyssa, dans eden James'i izlerkenki monoloğunda, James için yakışıklı anlamına gelen "handsome" yerine daha çok bebekler için kullanılan ve güzel anlamına gelen "beautiful" kelimesini tercih eder. James, destekleyici nesnenin yanında gerçek kendiliğini dışa vurmaya başlamıştır. Burada Alyssa, James'e kendi erken çocukluğunu yansıtmış, James'e ayrılma-bireyselleşme dönemindeki yeterli anne gibi davranarak, kendi ihtiyacı olan bakımı ona vermiş ve kendi yetersiz bakımını bu şekilde bir yansıtımlı özdeşim mekanizması ile tatmin etmeyi denemiştir. Ancak bu yakın ilişki, Alyssa'yı korkutacak ve tekrar cinselleştirmeye başvurmasına neden olacaktır. Alyssa, James'e oral seks yapmayı denemiştir ancak James gibi şizoid yapılanmaya sahip biri için bu erken ve yoğun bir ilişkidir. Nesne ile bu kadar yakın bir ilişkiye girmek, James'te bir takım kaygıları ortaya çıkarır ve üstben görevi gören bir üçüncüyü araya sokarak bire bir yakın ilişkiden kendini kurtarmaya çalışır; Alyssa'nın zorlantılı eylemi için ise bu tam bir reddedilme ve yıkımdır. Başa çıkmaya çalıştığı terk edilme ve değersizlik düşünceleri geri gelir ve çözümünü işlevsiz hale getiren, onu reddeden ve bu duyguların kucağına atan kişiye öfke ile dolar. Evi terk eder ve rasgele bir cinsel nesne seçimi yaparak onu eve getirir. Getirdiği erkeği, James'e tanıtır. Bu, kinci bir intikam eylemidir. James ise elinde çiçek ile Alyssa'yı beklemektedir. Çiçek, üzdüğü ve ondan uzaklaşan anne ile ilişkisini onarım çabasını sembolize etmektedir. Lakin Alyssa'nın bu tavrı, onarım çabası ile karakterize olan depresif konumdan tekrar paranoid-şizoid konuma gerilemesine

neden olur ve sadistik ilkel anne düşleminin yarattığı öldürme fantezisi yeniden canlanır. Alyssa histerik yapısının da etkisi ile getirdiği kişi ile cinsel ilişkiye girmez ve onu kovar. Alyssa bu kişiyi kovduktan sonra James'i düşündüğü için kovduğunu ima eder. Bu, James ile olan ilişkisinin, benlik işlevlerini yerine kullanılan cinselleştirmenin etkisinin azaltmaya başladığına dair bir ipucudur. James, Alyssa'nın eve getirdiği kişinin kovulduğunu anladığında ise öldürme düşleminde kurtulur. Alyssa'nın yattığı odaya gider ve yatağın yanına uzanır. Alyssa'nın eli yatağın kenarından James'in yattığı zemine doğru sarkmaktadır. James'in bu ele arzu ile baktığını görürüz. Buraya kadar James'teki değişim Alyssa'nın eline olan tutumu üzerinden değerlendirilebilir. Otel odasında onu yutan ve boğan el, şimdi arzulanan, sıcaklık ve hoşnutluk veren bir nesne olmuştur.

Dizinin kilit noktası olan eve gelen katil ve sapık ev sahibini öldürme sahnesi iki karakterde de dramatik değişiklikler gerçekleştirecektir. Alyssa'yı yalnız yakalayıp, tecavüz etmeye çalışan bu karakteri, yatağın altından çıkan James öldürür. Bu travmatik eylemin iki tarafı vardır. Alyssa'ya cinsel çözümün korkutuculuğunu gösterir ve bir nesnenin koruyuculuğuna sığınmaya yönelik bir arzusunu tatmin eder. James için ise saldırganlık ile yüklenmiş öldürme düşlemlerinin libidalleşmesini sağlar. James için bu eylem, aynı zamanda, otel odasında Alyssa'nın ağlamasına tanık olduğunda kapıldığı, depresif anneyi kötü nesnelere kurtararak onarma ve koruma düşleminin eyleme dönüşmüş halidir. James, olaydan sonra Alyssa'nın kendisine sinirlenmesini haksızlık olarak değerlendirir çünkü James kendini Alyssa'nın "koruyucusu" olarak tanımlar.

Ceset ile uğraşırken, Alyssa'nın çok korkması ve şaşırmasına rağmen sakin durması James için onarıcı bir tepkidir. Burada Alyssa yine bir annesel işlevi gerçekleştirmektedir. Panik ve korku içindeki James, Alyssa'nın bu dehşet durumundaki, narsisistik, kırılmaz zırhının bir dışı vurumu olan sakinliği ve James'e karşı yönlendirici tavrı sayesinde bu durum ile başa çıkabilir. Bu da anne-bebek ilişkisine gönderme yapan bir sahnedir.

Bir lokantada Alyssa, James'i terk eder ve James yaşadıklarının ağırlığına katlanamayacak gibi hisseder. James'in terk edildikten sonraki sürecinden, yukarıda kendisinin genel karakter özellikleri betimlenirken bahsedilmiştir. Bu terk edilme James'e bazı içgörüler kazandırmıştır. Sosyopat olmadığını biliyordur çünkü Alyssa sayesinde hissetmeye yeniden başlamıştır, birini öldürmesi sonucunda tepkisiz kalamamıştır ve Alyssa'nın kendi için ne kadar önemli bir nesne olduğunu fark etmiştir. James hissetmeye ve nesneye yatırım yapmaya başlamıştır. Ayrıca, koruyucu rolünü sorgulamış ve aslında Alyssa'nın kendi koruyucusu olduğu sonucuna varmıştır çünkü Alyssa annesel bir tavır ile ona hislerini ve insan olma yetisini geri vermiştir. Bu farkındalıktan sonra James'in onarımının ve şükranının

başladığı fark edilir. James, Alyssa'nın bakıcılığındaki pasif rolünden çıkararak, inisiyatif almaya ve Alyssa'nın koruyuculuğunu gerçekçi bir düzlemde yapmaya başlar.

James de Alyssa da birbirlerinden ayrıldıktan sonra bir gün geçirirler. Önce James, daha sonra Alyssa birbirlerini bulmak umudu ile ayrıldıkları lokantaya gelirler. İlk önce gelen James için bu bekleyiş, bakım veren annenin geri gelmesini beklemesine benzer. Annenin bıraktığı yerde, çaresizce anneyi beklemektedir. Alyssa ise, keşif döneminde (Mahler, Pine ve Bergman, 2003) yanından ayrıldığı anneyi geri döndüğünde aynı yerde bulmayı uman çocuktur. Ergenlik ise ikinci ayrılma-bireyselleşme dönemidir ve ergenliğin en önemli görevi, arkaik nesnelere ayrılmak ve bireyselleşmenin sağlanmasıdır (Blos, 1967). Bu sürecin sağlıklı yaşanabilmesi için iyi nesnelere içselleştirmenin başarılıp bu nesnelere ben ideali olarak önüne yansıtılması gerekir eğer bu yapılmazsa bu ayrılık bir kopuş olarak deneyimlenecektir. Alyssa özelinde, bu ayrılık kopuş olarak yaşanır; bir monoloğunda Alyssa ebeveynlerinden ayrıldığı sahneleri bir bitiş olarak nitelendirir. Onun için anneden ayrılmak annenin yok olmasıdır, anne içsel dünyasında yaşamaya devam edemez. Gerçekten de, Alyssa'nın lokantaya geri dönerken düşüncesi, James'in ölümüne odaklanır. Düşleminde, James'i terk ettikten sonra James yok olmuştur, ölmüştür. Alyssa'nın James için geri dönmesi, James'in Alyssa'nın geri dönmesini beklemesi ikisinin de arkaik korkularının tersini deneyimlemeleridir. Bu yüzden de çiftin bu yeniden birleşme deneyimi anlamlı ve onarıcıdır. James bunu monoloğunda ifade eder: *"Saatler geçtikçe kendimi farklı hissetmeye başladım. Yeni bir şeydi. Benim için dönmüştü. Birlikte bir şey yapıyor, bir yere gidiyorduk ve güzel bir duyguydu. James, kendisi için geri dönen ve onunla bir şey yaparak paylaşımaya giren bir anne deneyimlenmektedir.*

İkili yola devam ederken benzinleri biter ancak paraları yoktur. Benzinlikteki soygun sahnesi, sembolik anlamı olan onarıcı deneyimlerden birisidir. Alyssa, benzinliğin sahibi kadın tarafından tutulur. James, onu kurtarmak için silahı varmış gibi davranarak içeri girer. Bir hengâmeden sonra, James, Alyssa ve kadının çocuğu tarafından kadın hapsedilir. Sahnenin öncesinde dükkânın sahibi olan kadının, kanser araştırmaları için yardım toplamak üzere satılan bileklilere yeterince değer vermediği için oğluna kızdığını görürüz. Oğluna karşı bu saldırgan davranışı, müdahale edici otoriter sadistik bir anne imgesini yansıtır. Bu sahne otoritenin ergenlere, "iyi" olan bir ben idealinin zorla dayatmasının bir örneğidir. Aynı zamanda, arabaya benzin "doldurulmasını" engellemesi, kadının sembolik düzeyde tatmini engelleyen ve vermeyen, yasaklayıcı bir imge olarak okunmasına da izin verir. Gerçekten de kadın hapsedildikten sonra oğlunun, bir süt şişesini başına dikerek büyük bir tutku ile içmesi, kadının "vermeyen" yapısı ve oğlunun güçlü oral ihtiyacını gösterir. Bu kadın, ergenin nefret ettiği her şeyin toplandığı karikatürize edilmiş bir nesne gibidir. Bu sadistik anneye karşı, üç

ergenin birlikte hareket edip onu “hapsetmesi”, belki de çağımızın ergenlerinin en temel düşlemlerinden birisidir. Ergenlerde görülen çeteleşmelerin ve yoğun saldırgan, kural karşıtı davranışların, sadistik, doyumu engelleyen ve alan bırakmayan nesneye yönelik bir eyleme vurma olup olmadığı tartışılmalıdır. James burada Alyssa’yı bir kez daha sadistik bir imgeden kurtarmıştır. Bu sahnenin ilk cinayet sahnesinden farkı özellikle çok daha planlı olması ve James’in inisiyatif almasıdır. James’in kendiliğini ortaya çıkarması ve inisiyatif alması, saldırganlığı libidinal nesnesini kurtarmak için bilinçli olarak kullanması James’teki değişimi gözler önüne serer. O artık nesne ile yok etme üzerinden ilişki kuran biri değil, nesne ile libidinal ilişki kurabilen, nesne için tasalanan ve onu onarmak isteyen biridir. Burada paranoid-şizoid konumdan, depresif konuma doğru geçiş görülmektedir. Bu geçiş, Alyssa’nın babasının ezdiği köpeği acı çekmesin diye öldürmek zorunda kaldıkları sahnede bir kez daha sergilenir. Eskiden gözünü kırpmadan hayvanları öldüren James, iyi bir amaç için bile bir canlıyı öldürememektedir.

Bu noktadan sonra dizi Alyssa’nın babası ile ilişkisi eksenine yerleşmektedir. Alyssa için baba imgesi, idealize edilmiş, yaşadığı tüm karmaşalardan sonra sığınılacak kurtarıcı bir nesnedir. Alyssa bu kaniya, her doğum gününde babasının kendisine kart yollamasından yola çıkarak varır. Tarafsız bir gözlemci, kızını terk edip bir daha arayıp sormayan, kızına küçük yaşta toplum dışı tavsiyeler veren bir babanın kötü biri olduğunu, en azından Alyssa’nın atfettiği o ideal nesne olmadığını anlamakta zorlanmaz. Bu, Alyssa’nın geçmişte onu terk eden bu imgenin idealizasyonuna ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteren bir ipucudur. Alyssa ise bunu göremez daha doğrusu görmek istemez. Bu noktada Alyssa sınır yapılanmanın patoloji ekseninde bir savunmasına sıkıca sarılmaktadır. Bu savunmaya olan ihtiyacının sorgulanmasına, Alyssa’nın *“Hayatına devam etmeni sağlayan şeyin yalan olabileceğini anladığın zaman, hepsinin başından beri yalan olabileceğini fark ettiğinde kendini bir taş yutmuş gibi hissediyorsun. Ama kısa bir süre önce değil yıllar önce yutmuşsun gibi.”* monoloğu yardımcı olabilir. Babanın terkinin yarattığı travmatik etki ile onu idealize ederek başa çıktığı görülmektedir. Taş yutmak fiilinin seçimi bize, kötü ve yararsız olanın içselleştirilmesini anımsatmaktadır. Eğer babası ideal nesne değilse, çok uzun yıllar önce içinde gereksiz, zararlı bir nesneyi tutmuştur ve o nesnenin imgesine yatırım yapmıştır. James ile yaşadıklarından sonra Alyssa bu imgeyi sorgulayabilme cesaretini yavaş yavaş içinde bulmaktadır. Babası ile karşılaştıktan sonraki süreç bu idealizasyon savunması ile gerçekliğin arasındaki savaşa tanık olacaktır. Birraux (2013), çağlar boyunca ergenliğin en büyük ereğinin, hiçbir zaman değişmeden, çocukluğu ve onun seraplarını terk etmek olduğunu söyler. Alyssa, çocukluğundan kalan bu arkaik mükemmel babanın oluşturduğu serap ile gerçeklik arasındadır. James’in bu çatışmadaki rolü, Alyssa’nın çocukluk serapları ile yüzleşmesinde ve



gerçekliğe geçmesinde eksik olan ego desteğini vermektir. James artık sadece Alyssa'ya tabi olan kişi değildir; Alyssa için samimi kaygılara sahip ve onu destekleyen kişidir. Nitekim Alyssa, babasının adresine gittiğinde babasının taşındığını öğrenir ve hemen oradan gitmek ister çünkü taşındığını haber vermediyse babasının kötü biri olma ihtimali vardır ve Alyssa bu yüzleşmeye hazır değildir. Eğer kalmaya devam ederse idealize edilen babayı kaybedecektir. James ise bu sefer Alyssa'ya uymaz ve geri döner babasının adresini sorar ve adresi Alyssa için bulur. Babasının evine giden toprak yolda, babasını adresinde bulamadığında içinden geçen düşünceyi James ile paylaşır ve babasının taşındığını kendisine neden haber vermediğini sorar. Bu Alyssa'nın James'i dayanak nesnesi olarak kabul ettiğini ve ona cinselleştirme ve öfke dışında yatırım yapabildiğini gösterir. Babasının evinin önüne geldiğinde ise yine benzer bir paylaşım olur. Alyssa içinden "*Çok korkuyorum.*" der, daha sonra bunu James'e de söyler. Alyssa korkuyordur, çünkü bunca yıldır kendi ifadesi ile "*hayatına devam etmesini sağlayan şey*", onu çok korktuğu desteksiz kalma, terk edilme, kaybolma kaygılarına karşı koruyan bu idealize baba imgesidir ve şimdi bu imge ile yüzleşmek zorundadır. James, bir bebeği sakinleştirir gibi nazikçe Alyssa'nın sırtını okşar ve kapıyı Alyssa için çalar. Kapıyı Alyssa için çalması, bahsedilen James'in Alyssa için onarıcı ve benliğine destek olan bir nesne olması sürecini sembolize etmektedir.

Alyssa babası ile tanıştıktan sonra, babasını idealize etmeye devam eder ve bu yönde çabalar. James'in buradaki görevi tekrar bir benlik işlevi olarak gerçekliği değerlendirmektir. Yönetmen, Alyssa'nın babasını bir süreç içerisinde ifşa eder: ilk önce çocuğuna esrar ikram etmesi, daha sonra bıçaklar ile garip oyunlar oynaması, daha sonra esrar satıcılığı yapması ve çocuklara esrar satması. James, Alyssa'nın babasının "ideal" nesne olmadığını fark etmekte gecikmez. Alyssa'nın babasının yetişkin olarak sanki bir parçası eksik gibidir. Alyssa'nın ideal nesnenin yanında hissettiği o güvenlik hissini doğru olmadığı konusunda Alyssa'yı ikna etmeye çalışmaktadır. James, Alyssa için "*Sanki bilerek anlamıyor gibiydi.*" der. Gerçekten de Alyssa, James'in gerçekliğe çağrısına uzun bir süre kulak asmaz, babasının davranışlarının, izleyiciye ve James'e verdiği izlenime karşı kördür. Alyssa kendisini idealizasyonun süslü kalesinin içine hapsetmiştir. James'in bu kalenin güvensizliğini göstermeye çalışması, Alyssa'nın James'ten uzaklaşmasına neden olur çünkü Alyssa seraptan çıkmak istememektedir ve onu bu çocuksu doyumundan uzaklaştırmaya çalışan James'i kendinden uzak tutmaya çalışarak bu seraba sıkıca sarılmaktadır. Ancak gerçeklik çok güçlüdür ve sürekli daha da güçlenerek Alyssa'nın üzerine gelmektedir. Babasının başka bir çocuğu olduğunu ve o çocuğa olan ilgisiz tavrını gördüğünde Alyssa, saklandığı kalesinin temellerinin sarsıldığını hisseder; çünkü yaşanılan bu sahne kendi çocukluğunda olanın bir tekrarı gibidir. Babasının eski karısından kaçarken bir köpeği ezmesi ve Alyssa'yı orada bırakıp gitmesi ise artık Alyssa için o

kalenin sağlamlığına inanmayı imkânsız hale getirir. Alyssa James'i dayanak alarak gerçekte yüzleşmeye karar verir. Babasının öldürdüğü köpeği, çok değer verdiği ve geçiş nesnesi olarak kullandığı babasının ona verdiği cekete sararak gömer. Bu sahne, ceket ile temsil edilen idealize edilmiş babanın cenazesi gibidir. Alyssa James'in elini tutar; daha önce tutmayı reddettiği, yanık izi olan garip elini. Bu eli tutması, Alyssa'nın artık nesnenin kötü yönlerine tahammül edebildiğini, aynı nesnede iyi ve kötü özelliklerin birlikteliğini kabul edebildiğini, bir nesne ile ilişki kurabilmek için onun kötü yönlerini inkâr ettiği eski idealize edilmiş ilişki tarzını bırakmaya başladığını göstermektedir. Daha sonra öpüşmeye başlarlar. Cinsel eyleme geçecekleri sırada, Alyssa, travmatik görüntülerin etkisi ile bunu durdurur ve bekleyip bekleyemeyeceklerini sorar. Alyssa'nın dürtüsel tavrı ve cinselleştirmeye olan yoğun ihtiyacı düşünüldüğünde bu önemli bir gelişmedir. Dürtüsel olanı erteleyebilmekte ve bunun üzerine gerçekliğe uygun bir şekilde düşünebilmektedir. Burada da Alyssa'nın depresif pozisyona geçişi ve benliğinin gücündeki gelişme görülmektedir.

Final sahnesinde, Alyssa ile birlikte denizdeki bota doğru kaçarlar. Ancak botun denize açılması imkânsızdır. Silahlı "yetişkinler" ise yoldadır. James, Alyssa'dan özür diler ve Alyssa'nın elindeki silahı alarak Alyssa'ya vurur ve onsuz denize doğru kaçmaya başlar. James'in bu davranışı, tam da James'in nesne dünyasına uygun bir şükran davranışıdır. Onu yeniden insan yapan nesneyi kurtarmak için ona zarar vermeyi ve kendini feda etmeyi göze alır. Şöyle der James, "18'ime yeni girdim. İnsanların birbirine ne ifade ettiğini sonunda anladığımı düşünüyorum." Dünyanın sonuna vardığında, James, artık şizoid kabuğunu kırmış, nesne ilişkileri kurmaya başlamıştır.

Dizinin bu vurucu final sahnesi, Truffaut'un 1959 yapımı 400 Darbe'sinin final sahnesini bize anımsatır. 1959 yılından günümüze, ergenlerin neden dünyanın sonuna doğru kaçmakta olduğunu kendimize sormamız gerekiyor. Sınır örgütlenmesi olan ergen bir vakanın Tematik Algı Testi'nin 9GF kartına verdiği yanıtı bu bağlamda sunmak anlamlı olacaktır: "Bir insan iki kişilik. Biri saklanıyor, öbürü kaçıyor. Bu ikisi birbirini bulur." Yoğun dürtülerden, geri dönen ensest nesnesinden, çocuksu bağımlılıktan kaçmak, zalim nesnelere ve sadistik üstün temsillerinden saklanmak ergenliğin temel devinimini açıklıyor. Kaçan ve saklanan parçalarının bütünleşmesi ise amacını. Peki, bu yolun sonunda -ki ergenliğin bir sonu var diyebilirsek- yetişkin hayatının yeni bir dünyası var iken, bazı ergenlerin bu yolun sonunu neden dünyanın sonu olarak algılıyor olabileceği üzerine düşünülmelidir. Dizi bu konuda bize yetişkin karakterleri üzerinden bir açıklama sunuyor. Dizide James'in ve Alyssa'nın ebeveynleri kaotik, karanlık bir içsel dünyanın mimarları, karşılaştıkları yetişkin nesnelere (duygusuz polisler, istismarcı, saldırgan, sadist nesnelere) ise yetişkin dünyasının tehditleri olarak gösterilir. Anzieu (2005, s. 42), "Paylaşan kişilerin sayısının ve istikrarının giderek

azaldığı bir yuva çerçevesinde, çocuğu, ebeveynin bilinçdışının travma yaratıcı yoğunlaşmasına açık hale getiren bir uygarlıkta, bu tür bir kültürün olgunlaşmamışlığı teşvik etmesinde ve sınır ruhsal bozuklukların artışını kışkırtmasında şaşılacak hiç ama hiçbir şey yoktur.” der. Tüketim üzerinden temellenen, bireyin dürtü ve isteklerinin doyurulmasını ve bireyci bir mutluluk idealinin tek yaşam amacı olarak empoze edildiği bu kültür, kendi yaşamları ve bireyselliklerinde kaybolmuş ebeveynler yaratmaktadır. Kendi “yetişkin” dünyalarında, dürtülerinde ve travmalarında kaybolmuş bu ebeveynlerin, kendi çocuklarını kaybetmesi şaşırtıcı değildir. En yakınındaki kişiler tarafından bu kadar kaybedilmiş olan ergenler, sınırlarını çizmek ve var olduklarını hissetmek için ne yapmaları gerektiğini bulmakta çok zorlanmaktalar. Narsisistik bireyci başarı idealleri aracılığıyla kendilerini ebeveynlerinin narsisistik oyuncağı olarak deneyimleyen ergenlerin, kendilerine ait, önlerine yansıtması gereken ben idealinin kaynağını nerede arayabilecekleri önemli bir sorunsaldır. Önüne yeni bir dünya ideali koyamayan, çocuksunun ve ilkelin kaotik, korkutucu nesne dünyasında hapsolmuş bir halde, sadistik ilkel nesnelere ve bir anda güçsüz benliğine hücum eden dürtüleri tarafından kovalanırken, bağımlı olduğu ve destek alacağı nesnelere tarafından görülmeyen, kaybedilen, terk edilen bir ergenin anlamlandıramadığı tüm korkularının eşliğinde dünyanın sonuna kadar kaçmasında ve saklanmasında anlaşılmayan bir şey yoktur. Alyssa ile James çaldıkları arabada yalnızca bir CD bulurlar ve o CD’de sadece bir şarkı çalınabilir durumdadır. “Kaçmaya devam et, saklanmaya devam et, bir gün anlamını sağlayan ben olacağım.” Tek seçenekleri bu şarkıdır ve hayatta yapabilecekleri tek şey de bu şarkının sözlerinde ifade edilmektedir aslında. Kaçıp saklanmaya devam edecekler ve bir gün birinin onlara kendilerini anlamlandırmasını bekleyeceklerdir. Belki de ergenler ile çalışan psikologların en temel görevi de budur: hissettiklerini, sakladıklarını ve kaçışlarını anlamlandırmalarına yardım etmek.

### Kaynakça

- Anzieu, D. (2008). *Deri-Ben*. (N. T. Demiryontan, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.
- Bion, W. R. (1962). The psycho-analytic study of thinking. *The International Journal of Psychoanalysis*, 43(43), 306-310.
- Birraux, A. (2013). Ergenlikte kimlik ve kültürel modeller. T. Palman (Ed.), T. Parman (Çev.), *Ergenlikte değişim ve erişkin yaşama geçiş* içinde (s. 15-35). İstanbul: Bağlam Yayıncılık.
- Blos, P. (1967). The second individuation process of adolescence. *The Psychoanalytic Study of the Child*, 22(1), 162-186.
- Freud, A. (2011). *Ben ve savunma mekanizmaları* (Y. Erim, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.
- Freud, S. (1917). Mourning and melancholia. *The Standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, XIV (1914-1916)*: On the history of the psycho-analytic movement, papers on metapsychology and other works, 237-258. London: The Hogarth Press.
- Freud, S. (1920). Beyond the pleasure principle. *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, XVIII (1920-1922)*: Beyond the pleasure principle, group psychology and other works, 1-64. London: The Hogarth Press.
- Freud, S. (1926). Inhibitions, Symptoms and Anxiety. *The Standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud, XX (1925-1926)*: An autobiographical study, inhibitions, symptoms and anxiety, the question of lay analysis and other works, 75-176. London: The Hogarth Press.
- Green, A. (2005). The dead mother. *On Private Madness* (s. 142-174). London: Karnac Books.
- Guntrip, H. (2003). *Şizoid görüngü: Nesne ilişkileri ve kendilik* (I. Babacan, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.
- Kernberg, O. (2000). *Sapıklıklarda ve kişilik bozukluklarında saldırganlık* (B. Büyükkal, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.
- Khan, M. (1975). Grudge and the hysteric. *International Journal of Psychoanalytic Psychotherapy*, 56(4), 349-57.
- Klein, M. (1946). Notes on some schizoid mechanisms. *The International Journal of Psycho-Analysis*, 27, 99-110.
- Mahler, M. S., Pine, F., & Bergman, A. (2003). *İnsan yavrusunun psikolojik doğumu* (A. N. Babaoğlu, Çev.). İstanbul: Metis Yayınları.
- Parman, T. (1998). Ergenlik ve psikanaliz. *Klinik Psikiyatri*, 1(2), 73-82.
- Stern, D. N. (1998). *The motherhood constellation*. Londra: Routledge.
- Winnicott, D.W. (1956). Primary maternal preoccupation. *Through Pediatrics to Psycho-Analysis: Collected Papers* (s. 300-305). New York: Basic Books.
- Winnicott, D.W. (1960). The theory of the parent-infant relationship. *The International Journal of Psychoanalysis*, 41, 585-595.
- Winnicott, D. W. (1965). Ego distortion in terms of true and false self. *The maturational processes and the facilitating environment: Studies in the theory of emotional development* içinde (s. 140-153). Londra: The Hogarth Press and the Institute of Psycho-Analysis.

Winnicott, D.W. (1974). Fear of breakdown. *The International Review of Psycho-analysis*, 1(1-2), 103-107.

## **Journey to the End of the World: Psychoanalytic Reading of The End Of F..ing World**

### **Summary**

The End Of F..ing World, a British TV series with eight episodes, is about adventures of two pathological adolescents who ran away from home. In the context of an escape story, the series elaborates the struggles of the characters pertaining to adolescence period along with their traumas and internal conflicts.

Adolescence is a developmental period, to which great importance is given in modern psychology. Hormonal changes, physical development, and identity formation are the main issues highlighted in the literature while conceptualizing this period. On the other hand, over-emphasis of the problematic nature of adolescence regarding identity and hormonal development without emphasizing mental apparatus and object relations might lead to an insufficient understanding of this period.

The main male character of the series, James, is an 18- year-old adolescent with anti-social acting out behaviours. He is emotionally deprived and has a schizoid personality structure. His object relations are limited with daytime dreams consisting of hateful fantasies. His mother's depressive character and her suicide have guided us while trying to understand James's internal world. This "Depressed Mother" has been addressed as one of the most important factors in the psychological development of James and a psychological description was provided. Due to the structural nature of the depression, the investment was usually withdrawn from the outside world to the ego, which prevents mother from making investment to her child and meeting his primary needs. The dead mother is a mother who does not see her child and could not respond to him. After a while, the child thinks that he is not communicating with "a living object". However, since there is no other identification object, the child must internalize a non-living object. The internalization of this dead mother would lead child to grow up with a large hole in his psychological organization. Accordingly, James has become a living dead, identified with the character of his depressive mother whose personality is mainly centred on emptiness and unresponsiveness.

The female character of the series, Alyssa, lives with her stepfather and her mother and the step-siblings from her mother's new marriage. Alyssa has lost her contact with her father and her relationship with her mother is grounded on oral aggression. Her object relations have been destroyed by this aggression. Alyssa seems to have developed a hysterical borderline organization through the effects of impulsive, oedipal and pre-oedipal conflicts that became prominent by puberty.

The relationship between James and Alyssa begins with Alyssa's typical attempt to devalue the other object. An active role of Alyssa and a more passive position of James create harmony in their relation and the positions of both characters are one of the important components ensuring the maintenance of their relationship. The scene of killing the host who is a killer and pervert as a turning point has led to dramatic changes in both characters. There are two sides of this traumatic event. In a restaurant, Alyssa leaves James and James feels like he cannot carry the weight of his experiences. After this abandonment, James realized how important Alyssa was to him. James and Alyssa spent a day after they had separated from each other. Later, first James and then Alyssa came to the restaurant where they separated, hoping to find each other.

Afterwards, Alyssa's relationship with her father settles at the centre of the series. For Alyssa, the image of the father is an idealized object providing shelter after chaotic events. James's role in this conflict is to provide ego support to Alyssa in confrontation with her childhood miracles and her transition to reality. Alyssa decides to face the truth by leaning on James. In the final scene, James and Alyssa flee towards the boat at sea. However, it is impossible for the boat to sail. The armed "adults" are on the way. James apologizes to Alyssa, grabs the gun at her hand and shoots her and starts escaping without her. This behaviour of James is a kind of gratitude that exactly fits into his object world. He takes the risk of giving harm to her and sacrificing himself to save the object that makes him human again.

Adolescence is a period in which the oedipal relations, as well as pre-oedipal object relations, revive and one has to struggle with them. Then, the question came to mind what these tasks, which are very challenging even for a normal person, will mean for the deeply injured person.